Samling af Afgørelser

DOMSTOLENS DOM (Store Afdeling)

22. september 2020*

»Appel – statsstøtte – artikel 107, stk. 3, litra c), TEUF – artikel 11 TEUF og 194 TEUF – Euratomtraktatens artikel 1, stk. 2, litra c), og artikel 106a, stk. 3 – påtænkt støtte til Hinkley Point C Nuclear Power Station (Det Forenede Kongerige) – afgørelse, hvorved støtten erklæres forenelig med det indre marked – mål af fælles interesse – Den Europæiske Unions miljømål – miljøbeskyttelsesprincippet, princippet om, at forureneren betaler, forsigtighedsprincippet og bæredygtighedsprincippet – fastlæggelse af den berørte erhvervsgren – markedssvigt – støttens proportionalitet – investerings- eller driftsstøtte – fastlæggelse af støttens størrelse – garantimeddelelsen«

I sag C-594/18 P,

angående appel i henhold til artikel 56 i statutten for Den Europæiske Unions Domstol, iværksat den 21. september 2018,

Republikken Østrig først ved G. Hesse, derefter ved F. Koppensteiner og M. Klamert, som befuldmægtigede, bistået af Rechtsanwalt H. Kristoferitsch,

appellant,

de øvrige parter i appelsagen:

Europa-Kommissionen ved É. Gippini Fournier, T. Maxian Rusche, P. Němečková og K. Herrmann, som befuldmægtigede,

sagsøgt i første instans,

Den Tjekkiske Republik ved M. Smolek, J. Vláčil, T. Müller og I. Gavrilová, som befuldmægtigede,

Den Franske Republik først ved D. Colas og P. Dodeller, derefter ved P. Dodeller og T. Stehelin, som befuldmægtigede,

Storhertugdømmet Luxembourg først ved D. Holderer, derefter ved T. Uri, som befuldmægtigede, bistået af avocat P. Kinsch,

Ungarn ved M.Z. Fehér, som befuldmægtiget, bistået af ügyvéd P. Nagy,

Republikken Polen ved B. Majczyna, som befuldmægtiget,

Den Slovakiske Republik ved B. Ricziová, som befuldmægtiget,

* Processprog: tysk.

Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland ved Z. Lavery og S. Brandon, som befuldmægtigede, bistået af A. Robertson, QC, og barrister T. Johnston,

intervenienter i første instans,

har

DOMSTOLEN (Store Afdeling),

sammensat af præsidenten, K. Lenaerts, vicepræsidenten, R. Silva de Lapuerta, afdelingsformændene A. Arabadjiev, A. Prechal, M. Vilaras, M. Safjan, S. Rodin, L.S. Rossi og I. Jarukaitis (refererende dommer) samt dommerne T. von Danwitz, C. Toader, D. Šváby, K. Jürimäe, C. Lycourgos og N. Piçarra,

generaladvokat: G. Hogan,

justitssekretær: fuldmægtig M. Krausenböck,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter retsmødet den 28. januar 2020,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 7. maj 2020,

afsagt følgende

Dom

1 Ved sin appel har Republikken Østrig nedlagt påstand om ophævelse af Den Europæiske Unions Rets dom af 12. juli 2018, Østrig mod Kommissionen (T-356/15, herefter »den appellerede dom«, EU:T:2018:439), hvorved Retten frifandt Kommissionen i søgsmålet anlagt med påstand om annullation af Kommissionens afgørelse (EU) 2015/658 af 8. oktober 2014 om støtteforanstaltning SA.34947 (2013/C) (ex 2013/N), som Det Forenede Kongerige påtænker at tildele Hinkley Point C Nuclear Power Station (EUT 2015, L 109, s. 44, herefter »den omtvistede afgørelse«), hvori Kommissionen havde fastslået, at denne støtteforanstaltning var forenelig med det indre marked som omhandlet i artikel 107, stk. 3, litra c), TEUF, og tillod gennemførelsen heraf.

Tvistens baggrund

2 Den 22. oktober 2013 anmeldte Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland tre støtteforanstaltninger (herefter »de omhandlede foranstaltninger«) til fordel for Hinkley Point C Nuclear Power Station (herefter »Hinkley Point C«). Modtageren af de omhandlede foranstaltninger er NNB Generation Company Limited (herefter »NNBG«), der er et datterselskab af EDF Energy plc (herefter »EDF«).

3 Den første af de omhandlede foranstaltninger er en differencekontrakt indgået mellem NNBG og Low Carbon Contracts Ltd, som er en enhed, som alle godkendte elleverandører i henhold til en vedtægtsmæssig forpligtelse skal finansiere i fællesskab, og som har til formål at sikre stabile priser i forbindelse med NNBG's salg af elektricitet i Hinkley Point C's driftsfase. Den anden foranstaltning er en aftale mellem Det Forenede Kongeriges ministerium for energi og klimaændringer og NNBG's investorer, som udgør et supplement til differencekontrakten, hvori bestemmes, at det pågældende ministerium skal betale kompensation til NNBG's investorer, hvis Low Carbon Contracts tilsidesætter sin forpligtelse til at betale kompensation til disse investorer i tilfælde af tidlig nedlukning af Hinkley

Point C af politiske årsager. Den omfatter ligeledes en række gevinstdelingsmekanismer. Den tredje foranstaltning er en lånegaranti, som stilles af Det Forenede Kongerige, for de obligationer, der udstedes af NNBG, og som garanterer rettidig betaling af hovedstol og renter på kvalificeret gæld.

4 Den 18. december 2013 besluttede Europa-Kommissionen at indlede en formel undersøgelsesprocedure med hensyn til de omhandlede foranstaltninger. Denne afgørelse blev offentliggjort i *Den Europæiske Unions Tidende* den 7. marts 2014 (EUT 2014, C 69, s. 60).

5 Den 8. oktober 2014 vedtog Kommissionen den omtvistede afgørelse, hvori den i afsnit 7 fastslog, at de omhandlede foranstaltninger udgjorde statsstøtte som omhandlet i artikel 107, stk. 1, TEUF. I denne afgørelses afsnit 9 og 10 undersøgte Kommissionen, om disse foranstaltninger kunne erklæres forenelige med det indre marked i medfør af artikel 107, stk. 3, litra c), TEUF, og bekræftede dette. Nævnte afgørelses artikel 1, første afsnit, har følgende ordlyd:

»Støtte til Hinkley Point C i form af en differencekontrakt, aftalen med ministeriet samt alle relaterede elementer, som Det Forenede Kongerige påtænker at gennemføre, er forenelig med det indre marked i henhold til artikel 107, stk. 3, litra c), [TEUF].«

Sagen for Retten og den appellerede dom

6 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 6. juli 2015 anlagde Republikken Østrig et søgsmål med påstand om annullation af den omtvistede afgørelse.

7 Storhertugdømmet Luxembourg fik tilladelse til at intervenere til støtte for Republikken Østrigs påstande, mens Den Tjekkiske Republik, Den Franske Republik, Ungarn, Republikken Polen, Rumænien, Den Slovakiske Republik og Det Forenede Kongerige fik tilladelse til at intervenere til støtte for Kommissionens påstande.

8 Republikken Østrig fremsatte ti anbringender til støtte for sit søgsmål og kritiserede Kommissionen for at have fastslået, at de omhandlede foranstaltninger var forenelige med det indre marked som omhandlet i artikel 107, stk. 3, litra c), TEUF.

9 I den appellerede dom frifandt Retten Kommissionen efter at have forkastet de ti anbringender.

Parternes påstande for Domstolen

10 Republikken Østrig har i appelskriftet nedlagt følgende påstande:

– Den appellerede dom ophæves i sin helhed.

– Der gives medhold i søgsmålet med påstand om den omtvistede afgørelses ugyldighed.

– Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

– De intervenienter i første instans, som deltager i appelsagen, tilpligtes at bære deres egne omkostninger.

11 Storhertugdømmet Luxembourg har nedlagt følgende påstande:

– Der gives medhold i appellen, og den appellerede dom ophæves i sin helhed.

– Der gives medhold i søgsmålet anlagt til prøvelse af den omtvistede afgørelse i sin helhed.

– Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

12 Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

– Appellen forkastes.

– Republikken Østrig tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

13 Den Tjekkiske Republik, Den Franske Republik, Ungarn, Republikken Polen, Den Slovakiske Republik og Det Forenede Kongerige har nedlagt påstand om, at appellen forkastes.

Om appellen

Det første anbringende

14 Med det første anbringende har Republikken Østrig gjort gældende, at Retten i den appellerede dom begik en retlig fejl ved ikke at konstatere, at opførelsen af et kernekraftværk ikke udgjorde et mål af fælles interesse.

Det første anbringendes første led

– *Parternes argumenter*

15 Republikken Østrig har, støttet af Storhertugdømmet Luxembourg, kritiseret Retten for i den appellerede doms præmis 79 ff. at have forkastet medlemsstatens argumenter til anfægtelse af Kommissionens vurdering i 374. betragtning til den omtvistede afgørelse, hvorefter fremme af kerneenergi forfølger et mål af fælles interesse. Med henblik på denne afgørelse tog Retten med urette udgangspunkt i princippet om, at for at vurdere, om fremme af kerneenergi udgør et formål, som medlemsstaterne kan forfølge med statsstøtte, er det ikke afgørende, om dette mål er i alle eller hovedparten af medlemsstaternes interesse, men at afgøre, om der er tale om en offentlig interesse og ikke blot en privat interesse for støttemodtageren.

16 Retten afveg herved fra Kommissionens praksis og fra fremherskende retspraksis om anvendelsen af artikel 107, stk. 3, litra c), TEUF, hvorefter enhver støtte principielt skal forfølge et formål af fælles EU-interesse, nemlig en interesse, som svarer til alle medlemsstaternes fælles interesse.

17 Kommissionen, Den Tjekkiske Republik, Den Franske Republik, Ungarn, Republikken Polen, Den Slovakiske Republik og Det Forenede Kongerige har gjort gældende, at dette led af det første anbringende er ugrundet.

– *Domstolens bemærkninger*

18 Ifølge artikel 107, stk. 3, litra c), TEUF kan støtte til fremme af udviklingen af visse erhvervsgrene eller økonomiske regioner betragtes som forenelige med det indre marked, når den ikke ændrer samhandelsvilkårene på en måde, der strider mod den fælles interesse.

19 For at anses for at være forenelig med det indre marked i overensstemmelse med denne bestemmelse skal en statsstøtte således opfylde to betingelser, hvoraf den første er, at den skal have til formål at fremme udviklingen af visse erhvervsgrene eller økonomiske regioner, og ifølge den anden betingelse, der er formuleret negativt, at den ikke ændrer samhandelsvilkårene på en måde, der strider mod den fælles interesse.

20 Til forskel fra artikel 107, stk. 3, litra b), TEUF, som bestemmer, at støtte, der kan fremme virkeliggørelsen af vigtige projekter af fælleseuropæisk interesse eller afhjælpe en alvorlig forstyrrelse i en medlemsstats økonomi, kan erklæres forenelig med det indre marked, underlægger artikel 107, stk. 3, litra c), TEUF følgelig ikke støttens forenelighed en betingelse om, at den forfølger et formål af fælles interesse, og dette gælder uden indvirkning på den omstændighed, at de afgørelser, som Kommissionen har vedtaget hed henblik herpå, skal sikre overholdelsen af EU-retten.

21 I modsætning til, hvad Republikken Østrig har gjort gældende, har Domstolen i de domme, som denne medlemsstat har nævnt, ikke støttet sig på, at der er en betingelse om, at støtten skal forfølge et formål af fælles interesse. Som generaladvokaten har anført i punkt 65-71 i forslaget til afgørelse, fastslog Domstolen nemlig ikke i dom af 17. september 1980, Philip Morris Holland mod Kommissionen (730/79, EU:C:1980:209, præmis 24-26), af 24. februar 1987, Deufil mod Kommissionen (310/85, EU:C:1987:96, præmis 18), og af 19. september 2002, Spanien mod Kommissionen (C-113/00, EU:C:2002:507, præmis 67) – idet den bemærkede, at Kommissionen har en skønsbeføjelse, hvis udøvelse indebærer komplekse sociale og økonomiske vurderinger (jf. dom af 8.3.2016, Grækenland mod Kommissionen, C-431/14 P, EU:C:2016:145, præmis 68), som skal foretages på EU-plan – at Kommissionen skulle efterprøve, om den påtænkte støtte forfulgte et formål af fælles interesse.

22 Hvad angår Kommissionens praksis skal det bemærkes, at rammebestemmelserne for statsstøtte til forskning og udvikling og innovation (EUT 2014, C 198, s. 1), retningslinjerne for statsstøtte til miljøbeskyttelse og energi 2014-2020 (EUT 2014, C 200, s. 1), EU-retningslinjerne for statsstøttereglernes anvendelse i forbindelse med hurtig etablering af bredbåndsnet (EUT 2013, C 25, s. 1) samt retningslinjerne for statsstøtte med regionalt sigte for 2014-2020 (EUT 2013, C 209, s. 1), som Republikken Østrig har påberåbt sig, ikke finder anvendelse på de omhandlede foranstaltninger, eftersom ingen af disse instrumenter tilsigter støtte til et kernekraftværks virksomhed.

23 Republikken Østrig har endvidere henvist til Kommissionens dokument med titlen »fælles principper for en økonomisk vurdering af statsstøttes forenelighed efter artikel 87, stk. 3«, som omhandler en analysemetode, hvis første etape består i at undersøge, om den omhandlede støtte tilsigter et klart defineret formål af fælles interesse.

24 Selv hvis det antages, at et sådant dokument kan forstås som rammebestemmelser eller en meddelelse, som Kommissionen principielt ikke kan fravige uden i givet fald at blive sanktioneret for en tilsidesættelse af generelle retsprincipper såsom princippet om beskyttelse af den berettigede forventning (jf. i denne retning dom af 8.3.2016, Grækenland mod Kommissionen, C-431/14 P, EU:C:2016:145, præmis 69 og den deri nævnte retspraksis), skal det imidlertid fastslås, at Kommissionen under alle omstændigheder ikke med disse instrumenter uretmæssigt kan begrænse rækkevidden af artikel 107, stk. 3, litra c), TEUF ved at foreskrive anvendelsen af denne bestemmelse på en måde, som er uforenelig med det, der er anført i nærværende doms præmis 20 (jf. i denne retning dom af 11.9.2008, Tyskland m.fl. mod Kronofrance, C-75/05 P og C-80/05 P, EU:C:2008:482, præmis 65).

25 For så vidt som Republikken Østrig har foreholdt Retten at have fraveget Kommissionens afgørelsespraksis, skal det bemærkes, at vurderingen af, om en støtte eventuelt opfylder betingelserne for anvendelse af artikel 107, stk. 3, litra c), TEUF, skal vurderes under hensyn til denne bestemmelse og ikke i betragtning af Kommissionens tidligere praksis (dom af 21.7.2011, Freistaat Sachsen og Land Sachsen-Anhalt mod Kommissionen, C-459/10 P, ikke trykt i Sml., EU:C:2011:515, præmis 38).

26 Eftersom artikel 107, stk. 3, litra c), TEUF ikke kræver, at den påtænkte støtte skal forfølge et formål af fælles interesse, for at den kan erklæres forenelig med det indre marked, skal det første anbringendes første led forkastes som ugrundet.

Det første anbringendes andet led

– *Parternes argumenter*

27 Republikken Østrig har, støttet af Storhertugdømmet Luxembourg, kritiseret Retten for i den appellerede doms præmis 97 at have fastslået, at »[Kommissionen,] henset til Euratomtraktatens artikel 1, stk. 2, og artikel 2, litra c), […] ikke begik nogen fejl, da den fastslog, at Det Forenede Kongerige havde ret til at kvalificere fremme af kerneenergi og mere specifikt tilskyndelse til at etablere ny nuklear produktionskapacitet som et mål af [fælles] interesse som omhandlet i artikel 107, stk. 3, litra c), TEUF«.

28 Denne medlemsstat har i denne henseende anført, at formålet med at fremme kerneenergi ved støtte til opførelse af kernekraftværker ikke fremgår af Euratomtraktaten og ikke deles af alle medlemsstater. Hverken Euratomtraktatens artikel 2, litra c), eller nogen anden bestemmelse i denne traktat omtaler statsstøtte til investering i kerneenergi og til opførelse af kernekraftværker. Retten foretog en selektiv fortolkning af Euratomtraktatens artikel 2, litra c), idet den ikke tog hensyn til, at denne bestemmelse ikke vedrører oprettelsen af ny produktionskapacitet til kerneenergi, men oprettelse af »væsentlige anlæg« og »kerneenergiens udvikling«. Fremme af kerneenergi ved støtte til oprettelse af ny produktionskapacitet er således hverken en fælles interesse eller en almen EU-interesse.

29 Kommissionen, Den Tjekkiske Republik, Den Franske Republik, Ungarn, Republikken Polen, Den Slovakiske Republik og Det Forenede Kongerige har gjort gældende, at dette led af det første anbringende er ugrundet.

– *Domstolens bemærkninger*

30 Som det fremgår af undersøgelsen af det første anbringendes første led, gør artikel 107, stk. 3, litra c), TEUF ikke en støttes forenelighed med denne bestemmelse betinget af, at den påtænkte støtte forfølger et formål af fælles interesse. Det første anbringendes andet led kan derfor heller ikke tiltrædes.

31 For så vidt som det med dette led anføres, at Euratomtraktaten ikke tillader, at tildeling af statsstøtte til opførelse af kernekraftværker eller til etablering af ny nuklear produktionskapacitet er tilladt i medfør af artikel 107, stk. 3, litra c), TEUF, kan dette led i øvrigt heller ikke tiltrædes.

32 Det skal nemlig for det første bemærkes, at Euratomtraktaten og EUF-traktaten har samme retlige værdi, hvilket ses af Euratomtraktatens artikel 106a, stk. 3, hvorefter EU-traktatens og EUF-traktatens bestemmelser ikke berører bestemmelserne i Euratomtraktaten. Som generaladvokaten har anført i punkt 37 og 38 i forslaget til afgørelse, finder EUF-traktatens regler anvendelse i kerneenergisektoren, når Euratomtraktaten ikke indeholder mere specifikke regler, eftersom Euratomtraktaten er en sektorbestemt traktat, der tilsigter at fremme udvikling af kerneenergi, mens EUF-traktaten forfølger langt mere vidtrækkende mål og giver Unionen omfattende kompetencer inden for en lang række områder og sektorer. Eftersom Euratomtraktaten ikke indeholder statsstøtteregler, kan artikel 107 TEUF herefter finde anvendelse i denne sektor, som Retten med føje fastslog i den appellerede doms præmis 73.

33 For det andet fremgår det af præamblen til Euratomtraktaten, at den tilsiger at skabe betingelserne for udviklingen af en stærk kerneenergiindustri, og det fastsættes i dens artikel 1, stk. 2, at »Fællesskabet har til opgave gennem skabelsen af de nødvendige betingelser for den hurtige dannelse og udvikling af en kerneenergiindustri at bidrage til højnelse af levestandarden i medlemsstaterne og til udvikling af forbindelserne med andre lande«. Denne traktats artikel 2, litra c), bestemmer, at Fællesskabet til opfyldelse af sin opgave skal »lette investeringer og, særligt ved at støtte virksomhedernes initiativ, sikre oprettelsen af sådanne væsentlige anlæg, som er nødvendige for kerneenergiens udvikling i Fællesskabet«. Af nævnte traktats artikel 40 og 41, sammenholdt med punkt 11 i bilag II hertil, om

investeringer på kerneenergiens område ses endvidere, at investeringer i nye anlæg eller udskiftninger af kernereaktorer af alle typer og til alle formål er omfattet af traktaten. Heraf følger, at de formål, der forfølges med Euratomtraktaten, omfatter opførelsen af nye kernekraftværker eller skabelsen af ny nuklear produktionskapacitet, og at tildelingen af statsstøtte hertil således ikke strider mod disse formål.

Det første anbringendes tredje led

– *Parternes argumenter*

34 Republikken Østrig har, støttet af Storhertugdømmet Luxembourg, foreholdt Retten, at den i den appellerede doms præmis 517 forkastede medlemsstatens argument om, at miljøbeskyttelsesprincippet, forsigtighedsprincippet, princippet om, at forureneren betaler, og bæredygtighedsprincippet er til hinder for, at der ydes statsstøtte til opførelse eller drift af et kernekraftværk, eftersom en sådan fortolkning ikke er forenelig med Euratomtraktatens artikel 106a, stk. 3.

35 Ved at beslutte dette modsagde Retten sine egne betragtninger, som fremgår af den appellerede doms præmis 72, hvorefter Euratomtraktatens bestemmelser udgør særregler i forhold til EUF-traktatens bestemmelser, idet Retten nægtede, at der var en forpligtelse til at tage hensyn til formålet med sidstnævnte, uden at den forklarede, hvilken bestemmelse i Euratomtraktaten de berørte.

36 Eftersom artikel 107 TEUF anses for at finde anvendelse på statsstøtte som de omhandlede foranstaltninger, bør andre bestemmelser i EUF-traktaten, der fastsætter mål, såsom det mål om miljøbeskyttelse, der omhandles i artikel 11 TEUF og 194 TEUF, ligeledes finde anvendelse, og Kommissionen skal tage hensyn til kravene fastsat heri. For så vidt som Euratomtraktaten ikke giver et specifikt instrument til at forfølge formålene med miljøbeskyttelse og sundhedsbeskyttelse, skulle Retten have taget hensyn til disse formål og i denne forbindelse til forsigtighedsprincippet, princippet om, at forureneren betaler, og bæredygtighedsprincippet med henblik på vurderingen af, om de omhandlede foranstaltninger forfulgte mål af fælles interesse, idet den tog hensyn til artikel 37 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder (herefter »chartret«) og til Domstolens praksis, hvorefter sundheds- og miljøbeskyttelse er centrale målsætninger.

37 I replikken tilføjede Republikken Østrig, at det formål med at fremme udviklingen af kerneenergi, som er fastsat i Euratomtraktatens artikel 2, skal anvendes i overensstemmelse med bestemmelserne i EU-retten, navnlig bestemmelserne i EUF-traktaten. Denne artikel, som fortolket af Retten, er i strid med EUF-traktatens formål med at fremme energieffektiviteten og udviklingen af nye og vedvarende energikilder, miljø- og sundhedsbeskyttelsen, princippet om, at forureneren betaler, forsigtighedsprincippet og bæredygtighedsprincippet.

38 Kommissionen, Den Tjekkiske Republik, Den Franske Republik, Ungarn, Republikken Polen, Den Slovakiske Republik og Det Forenede Kongerige har gjort gældende, at dette led af det første anbringende er ugrundet.

– *Domstolens bemærkninger*

39 Eftersom artikel 107, stk. 3, litra c), TEUF ikke gør foreneligheden af en støtte som omhandlet i denne bestemmelse betinget af, at den påtænkte støtte forfølger et formål af fælles interesse, som det fremgår af undersøgelsen af det første anbringendes første led, savner dette anbringendes tredje led ligeledes grundlag, for så vidt som Republikken Østrig, støttet af Storhertugdømmet Luxembourg, herved har foreholdt Retten, at den tilsidesatte denne bestemmelse, idet den ved vurderingen af, om de

omhandlede foranstaltninger forfulgte et formål af fælles interesse, ikke tog hensyn til miljøbeskyttelsesprincippet, forsigtighedsprincippet, princippet om, at forureneren betaler, og bæredygtighedsprincippet.

40 For så vidt som Republikken Østrig med dette led i det første anbringende i det væsentlige har gjort gældende, at Retten begik en retlig fejl ved i henhold til Euratomtraktatens artikel 106a, stk. 3, at forkaste medlemsstatens argument om, at miljøbeskyttelsesprincippet, forsigtighedsprincippet, princippet om, at forureneren betaler, og bæredygtighedsprincippet er til hinder for, at der ydes statsstøtte til opførelse eller drift af et kernekraftværk, skal det indledningsvis bemærkes, at disse principper ikke er fastlagt i denne traktat. I forbindelse med miljøbeskyttelsen indeholder den nævnte traktat i sit kapitel III med overskriften »Sundhedsbeskyttelse« alene bestemmelser om navnlig grundlæggende normer til beskyttelse af befolkningens og arbejdstagernes sundhed mod de farer, som er forbundet med ioniserende stråling, om permanent kontrol med radioaktivitetsmængden i atmosfæren i vand og i jord samt om kontrol med overholdelsen af de grundlæggende normer. Traktatens artikel 37, stk. 1, bestemmer navnlig, at »[h]ver medlemsstat skal forsyne Kommissionen med alle almindelige oplysninger vedrørende planer om bortskaffelse af radioaktivt spild i enhver form, for at det derved kan afgøres, om iværksættelsen af denne plan kan antages at medføre en radioaktiv kontaminering af en anden medlemsstats vande, jord eller luftrum«.

41 Det skal imidlertid fastslås, at disse bestemmelser ikke indeholder en udtømmende behandling af de miljøspørgsmål, som vedrører kerneenergisektoren. Euratomtraktaten er således ikke til hinder for, at de EU-retlige miljøbeskyttelsesregler anvendes på denne sektor.

42 Som Republikken Østrig, støttet af Storhertugdømmet Luxembourg, i det væsentlige har anført, kan Euratomtraktatens artikel 106a, stk. 3, især ikke udelukke anvendelsen af navnlig chartrets artikel 37, hvorefter »[e]t højt miljøbeskyttelsesniveau og forbedring af miljøkvaliteten skal integreres i Unionens politikker og sikres i overensstemmelse med princippet om en bæredygtig udvikling«, artikel 11 TEUF, hvorefter miljøbeskyttelseskrav skal integreres i udformningen og gennemførelsen af Unionens politikker og aktioner, især med henblik på at fremme en bæredygtig udvikling, og artikel 194, stk. 1, TEUF, hvorefter Unionens politik på energiområdet skal tage hensyn til kravet om at bevare og forbedre miljøet. Dette krav, som er udtrykt i såvel chartret som i EUF-traktaten, samt de heraf følgende principper, som Republikken Østrig har påberåbt sig, tilsigter således at finde anvendelse i kerneenergisektoren (jf. analogt dom af 27.10.2009, ČEZ, C-115/08, EU:C:2009:660, præmis 87-91).

43 Det samme gælder for de afledte EU-retlige bestemmelser på miljøområdet. Bestemmelserne i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/92/EU af 13. december 2011 om vurdering af visse offentlige og private projekters indvirkning på miljøet (EUT 2012, L 26, s. 1), som underkaster visse projekter en vurdering af indvirkningerne på miljøet, finder således anvendelse på kernekraftværker og andre kernereaktorer (jf. i denne retning dom af 29.7.2019, Inter-Environnement Wallonie og Bond Beter Leefmilieu Vlaanderen, C-411/17, EU:C:2019:622, præmis 76).

44 Domstolen har i øvrigt tidligere fastslået, at en statsstøtte, som er i strid med EU-rettens almindelige bestemmelser og principper, ikke kan erklæres forenelig med det indre marked (jf. i denne retning dom af 15.4.2008, Nuova Agricast, C-390/06, EU:C:2008:224, præmis 50 og 51).

45 Det følger heraf, at eftersom artikel 107, stk. 3, litra c), TEUF finder anvendelse på statsstøtte i kerneenergisektoren, der henhører under Euratomtraktaten, kan en statsstøtte til fordel for økonomisk virksomhed i denne sektor, hvis undersøgelse viser, at den er i strid med de EU-retlige regler på miljøområdet, ikke erklæres forenelig med det indre marked i medfør af denne bestemmelse.

46 Det var følgelig med urette, at Retten i den appellerede doms præmis 517 forkastede Republikken Østrigs argument om, at miljøbeskyttelsesprincippet, forsigtighedsprincippet, princippet om, at forureneren betaler, og bæredygtighedsprincippet er til hinder for, at der ydes statsstøtte til opførelse eller drift af et kernekraftværk, eftersom en sådan fortolkning er uforenelig med Euratomtraktatens artikel 106a, stk. 3.

47 Det skal imidlertid bemærkes, at såfremt Rettens doms præmisser afslører en tilsidesættelse af EU-retten, men konklusionen er baseret på andre retlige grunde, må appellen forkastes (jf. i denne retning dom af 9.6.1992, Lestelle mod Kommissionen, C-30/91 P, EU:C:1992:252, præmis 28, af 26.3.2009, SELEX Sistemi Integrati mod Kommissionen, C-113/07 P, EU:C:2009:191, præmis 81, og af 18.7.2013, Kommission m.fl. mod Kadi, C-584/10 P, C-593/10 P og C-595/10 P, EU:C:2013:518, præmis 150).

48 Det skal for det første bemærkes, at artikel 194, stk. 1, litra a) og b), TEUF bestemmer, at Unionens politik på energiområdet som led i det indre markeds oprettelse og funktion sigter mod at sikre energimarkedets funktion og at sikre energiforsyningssikkerheden i Unionen. I denne henseende har Domstolen tidligere fastslået, at artikel 194, stk. 1, litra b), TEUF identificerer energiforsyningssikkerheden i Unionen som et af de grundlæggende mål med Unionens politik på energiområdet (jf. dom af 29.7.2019, Inter-Environnement Wallonie og Bond Beter Leefmilieu Vlaanderen, C-411/17, EU:C:2019:622, præmis 156). For det andet fastsætter artikel 194, stk. 2, andet afsnit, TEUF, at foranstaltninger truffet af Europa-Parlamentet og Rådet ikke berører en medlemsstats ret til at fastsætte betingelserne for udnyttelsen af dens energiressourcer, dens valg mellem forskellige energikilder og den generelle sammensætning af dens energiforsyning, uden at det udelukkes, at dette valg kan vedrøre kerneenergi.

49 Eftersom valget af kerneenergi i henhold til disse bestemmelser i EUF-traktaten således tilkommer medlemsstaterne, ses det, at de EU-retlige mål og principper på miljøområdet og de mål, som forfølges med Euratomtraktaten, der er bemærket i nærværende doms præmis 33, ikke er modstridende, hvorfor miljøbeskyttelsesprincippet, forsigtighedsprincippet, princippet om, at forureneren betaler, og bæredygtighedsprincippet i modsætning til, hvad Republikken Østrig har anført, ikke i alle tilfælde kan anses for at være til hinder for, at der ydes statsstøtte til opførelse eller drift af et kernekraftværk.

50 Det følger heraf, at Rettens retlige fejl, som er identificeret i nærværende doms præmis 46, er uden betydning for grundlaget for at forkaste Republikken Østrigs argument, der er omhandlet i denne doms præmis 40, og dermed for den appellerede doms konklusion, hvorfor det første anbringendes tredje led er uvirksomt i denne henseende.

51 Følgelig må det første appelanbringende forkastes.

Om det andet anbringende

52 Med det andet anbringende har Republikken Østrig gjort gældende, at de omhandlede foranstaltninger med urette blev anset for at være forenelige med det indre marked i medfør af artikel 107, stk. 3, litra c), TEUF. Retten gav i den appellerede dom nemlig en urigtig definition af den relevante økonomiske virksomhed som omhandlet i denne bestemmelse, og den undlod at efterprøve, om der forelå et markedssvigt.

Parternes argumenter

53 Inden for rammerne af dette anbringendes første led har Republikken Østrig, støttet af Storhertugdømmet Luxembourg, kritiseret Retten for i at have fundet, at vurderingen af en støttes forenelighed i mindre grad vedrører den støttede økonomiske virksomhed end den almene interesse, der forfølges, og at Retten således i den appellerede doms præmis 105 bemærkede, at Kommissionen havde fundet, at opførelsen af Hinkley Point C vedrørte udviklingen af en erhvervsgren som omhandlet i artikel 107, stk. 3, litra c), TEUF, skønt denne institution i den omtvistede afgørelse ikke havde afgrænset den erhvervsgren, som blev fremmet med de omhandlede foranstaltninger, hvorved den tilsidesatte denne bestemmelse. Retten fremlagde heller ikke sin vurdering af spørgsmålet om, hvad denne erhvervsgren var, hvorfor den appellerede dom er behæftet med en begrundelsesmangel i denne henseende.

54 Med det andet anbringendes andet led har Republikken Østrig, støttet af Storhertugdømmet Luxembourg, kritiseret Retten for i den appellerede doms præmis 139 og 144 at have fundet, at den berørte erhvervsgren som omhandlet i artikel 107, stk. 3, litra c), TEUF var fremme af kerneenergi, og at den således begrænsede undersøgelsen af støttens forenelighed.

55 Det er denne medlemsstats opfattelse, at den erhvervsgren, der skulle have været taget i betragtning ved vurderingen af de omhandlede foranstaltningers forenelighed, er elproduktion, idet udtrykket »erhvervsgren« sigter mod en gruppe af virksomheder, der fremstiller substituerbare produkter, idet Kommissionens forordning (EU) 2015/2282 af 27. november 2015 om ændring af forordning (EF) nr. 794/2004 om formularer og informationsskemaer (EUT 2015, L 325, s. 1) ved henvisningen til NACE-koden omtaler denne aktivitetssektor og ikke kernekraftværker, idet undtagelser på statsstøtteområdet skal fortolkes indskrænkende, og Kommissionens retningslinjer for statsstøtte til miljøbeskyttelse og energi 2014-2020 bestemmer, at støtte til vedvarende energi skal bidrage til udviklingen af denne sektor, og idet Kommissionen generelt støtter sin vurdering under henvisning til elektricitetsmarkedet. Såfremt Retten havde vurderet de omhandlede foranstaltninger i lyset af deres bidrag til udviklingen af sektoren for elproduktion, ville den være nået til en anden konklusion, herunder hvad angår spørgsmålet om, hvorvidt støtten skulle anses for tilladt og forholdsmæssig.

56 Med det andet anbringendes tredje led har Republikken Østrig, støttet af Storhertugdømmet Luxembourg, gjort gældende, at Retten i den appellerede doms præmis 151 og 240 med urette fandt, at eksistensen af et markedssvigt ikke er en forudsætning for støttens forenelighed, og at der i det foreliggende tilfælde uden Det Forenede Kongeriges indgreb ikke i rette tid ville være blevet foretaget investeringer i ny nuklear produktionskapacitet.

57 Kommissionen og Den Slovakiske Republik har anført, at det første led bør afvises. Ifølge Kommissionen opfylder dette led ikke kravene om, at en appel præcist skal angive de præmisser i den appellerede dom, som kritiseres, og kortfattet, men forståeligt skal fremlægge de påberåbte anbringender. Endvidere tilsigter visse argumenter at anfægte den omtvistede afgørelse og ikke den appellerede dom. Ifølge Den Slovakiske Republik vedrører dette led mangler ved den omtvistede afgørelse, som kun kunne anføres af egen drift, eller er, alt efter hvordan det forstås, blot en gentagelse af et argument, der blev fremsat i første instans.

58 Hvad angår realiteten har Kommissionen, Den Tjekkiske Republik, Den Franske Republik, Ungarn, Republikken Polen, Den Slovakiske Republik og Det Forenede Kongerige gjort gældende, at det andet anbringende er ugrundet.

Domstolens bemærkninger

59 Hvad angår spørgsmålet om muligheden for at antage det andet anbringendes første led til realitetsbehandling, skal det indledningsvis bemærkes, at det omtaler den appellerede doms præmis 105. Det opfylder således kravene efter artikel 169, stk. 2, i Domstolens procesreglement. Selv om Republikken Østrig til støtte for dette anbringende endvidere har kritiseret Kommissionen for ikke at have præciseret, hvilken erhvervsgren der blev fremmet af de omhandlede foranstaltninger, tilsigter det nævnte led som helhed, at Domstolen fastslår, at Retten ikke bemærkede denne undladelse, som ifølge medlemsstaten udgør en mangel ved den omtvistede afgørelse. Endelig har Republikken Østrig med det samme led faktisk ikke fremsat et nyt argument, som det fremgår bl.a. af den appellerede doms præmis 139, men har tilsigtet på et retligt plan at kritisere Rettens svar på medlemsstatens argument, hvilket kan antages til realitetsbehandling for Domstolen (jf. i denne retning dom af 6.9.2018, Den Tjekkiske Republik mod Kommissionen, C-4/17 P, EU:C:2018:678, præmis 24 og den deri nævnte retspraksis). Det følger heraf, at Kommissionen og Den Slovakiske Republiks formalitetsindsigelse må forkastes.

60 Vedrørende realiteten og navnlig hvad for det første angår det andet anbringendes to første led fremgår det af artikel 107, stk. 3, litra c), TEUF, at støtte for at kunne erklæres forenelig med det indre marked i medfør af denne bestemmelse skal kunne fremme udviklingen af visse erhvervsgrene eller økonomiske regioner. Hvad angår efterprøvelsen af, om en given støtte kan fremme udviklingen af økonomisk virksomhed, foreskriver denne bestemmelse ikke, at det produktmarked, som denne virksomhed indgår i, skal identificeres, eftersom identifikationen af dette marked kun er relevant for at undersøge, at den påtænkte støtte ikke fordrejer vilkårene for samhandelen på en måde, der er i strid med den fælles interesse, som er den anden betingelse, som bestemmelsen underlægger støttens forenelighed.

61 I det foreliggende tilfælde konstaterede Retten i den appellerede doms præmis 105, at Kommissionen ikke havde begået nogen fejl, da den fastslog, at formålet med opførelsen af Hinkley Point C var at udvikle en erhvervsgren som omhandlet i artikel 107, stk. 3, litra c), TEUF, idet den navnlig bemærkede, at det fremgik af den omtvistede afgørelse, at denne opførelse tilsigtede at udskifte forældet nuklear produktionskapacitet, hvis lukning var planlagt, og at den teknologi, der skulle anvendes på denne enhed, var mere avanceret end den, der var anvendt på eksisterende kraftværker.

62 I den appellerede doms præmis 139 og 144 forkastede Retten Republikken Østrigs argumenter om, at Kommissionen for det første ikke havde præciseret, hvilken erhvervsgren som omhandlet i artikel 107, stk. 3, litra c), TEUF der skulle fremmes af de omhandlede foranstaltninger, og for det andet at denne bestemmelse og Euratomtraktatens artikel 2, litra c), krævede udvikling af erhvervsgrenen og ikke blot en udskiftningsforanstaltning. Herved fastslog Retten, at det fremgik af 392. betragtning til den omtvistede afgørelse, at den erhvervsgren, der blev fremmet ved de omhandlede foranstaltninger, bestod i fremme af kerneenergi, at dette formål, og nærmere bestemt formålet med at tilskynde virksomhederne til at investere i ny nuklear produktionskapacitet, opfyldte kravene i disse bestemmelser, og at den omstændighed, at denne nye kapacitet skulle erstatte forældet nuklear produktionskapacitet, ikke gjorde det muligt at fastslå, at der ikke forelå udvikling som omhandlet i disse bestemmelser.

63 Selv om Retten anførte de omhandlede foranstaltningers formål, fremgår det af disse præmisser i den appellerede dom, at den fastslog, at Kommissionen uden at begå en fejl havde fastslået, at disse foranstaltninger kunne udvikle produktionen af kerneenergi, som udgør en erhvervsgren som omhandlet i artikel 107, stk. 3, litra c), TEUF.

64 Det skal endvidere bemærkes, at Retten i den appellerede doms præmis 231, som ikke berøres af denne appel, bemærkede, at Kommissionen havde identificeret det liberaliserede marked for elproduktion og -forsyning som det marked, der var berørt af de omhandlede foranstaltninger, og at den havde fastslået, at foranstaltningerne fremkaldte fordrejning af konkurrencevilkårene og påvirkede

samhandelen. Det følger heraf, at Retten undersøgte, om Kommissionen havde identificeret det relevante marked behørigt med henblik på at vurdere, om den anden betingelse i artikel 107, stk. 3, litra c), TEUF var opfyldt.

65 Ved denne afgørelse begik Retten således ikke nogen retlig fejl og tilsidesatte ikke begrundelsespligten.

66 Hvad for det andet angår det andet anbringendes tredje led skal det bemærkes, at selv om Kommissionen inden for rammerne af artikel 107, stk. 3, litra c), TEUF kan finde det nødvendigt med henblik på vurderingen af støttens forenelighed med det indre marked at undersøge, om den påtænkte støtte giver mulighed for at afhjælpe et markedssvigt, er eksistensen af et sådan svigt ikke i sig selv en betingelse for at erklære støtten forenelig med det indre marked i medfør af denne bestemmelse.

67 Retten begik således ikke nogen retlig fejl ved i den appellerede doms præmis 151 at fastslå, at selv om et markedssvigt kan være en relevant faktor med henblik på at erklære statsstøtte forenelig med det indre marked, vil et manglende markedssvigt ikke nødvendigvis indebære, at betingelserne i artikel 107, stk. 3, litra c), TEUF ikke er opfyldt.

68 På samme måde begik Retten ikke nogen retlig fejl, da den med henblik på at forkaste Republikken Østrigs og Storhertugdømmet Luxembourgs argumenter om, at Kommissionen ikke kunne fastslå, at der forelå et markedssvigt, i denne doms præmis 240 bemærkede, at denne bestemmelse ikke indeholder en betingelse om et sådant markedssvigt. Endvidere henhører Rettens bedømmelse, hvorefter ræsonnementet i den omtvistede afgørelse gjorde det muligt at fastslå, at der uden Det Forenede Kongeriges indgreb ikke i rette tid ville være blevet foretaget investeringer i ny nuklear produktionskapacitet, under bedømmelsen af de faktiske omstændigheder, som Domstolen ikke kan undersøge som led i en appel, når det ikke er gjort gældende, at der er tale om en urigtig gengivelse af beviserne (jf. i denne retning dom af 4.2.2020, Uniwersytet Wrocławski og Polen mod REA, C-515/17 P og C-561/17 P, EU:C:2020:73, præmis 47).

69 Eftersom ingen af leddene er begrundede, må det andet appelanbringende forkastes.

Om det tredje anbringende

70 Med det tredje anbringende har Republikken Østrig gjort gældende, at Retten i den appellerede dom begik en retlig fejl ved at tiltræde Kommissionens angiveligt utilstrækkelige undersøgelse af de omhandlede foranstaltningers forholdsmæssighed.

Det tredje anbringendes første led

– Parternes argumenter

71 Republikken Østrig har, støttet af Storhertugdømmet Luxembourg, kritiseret Retten for at have begrænset undersøgelsen af de omhandlede foranstaltningers forholdsmæssighed ved at reducere det formål af almen interesse, som forfølges hermed, til alene at være et formål om skabelse af ny nuklear produktionskapacitet, skønt Kommissionen burde have undersøgt, om og i hvilket omfang der var andre forholdsmæssige midler til at dække elektricitetsbehovet i Det Forenede Kongerige.

72 Ved i den appellerede doms præmis 405, 413 og 507 at bemærke, at opførelsen af Hinkley Point C alene tilsigtede at begrænse nedgangen i kerneenergiens bidrag til behovet for elektricitet og at sikre en større forsyning, antog Retten, at forsyningen kun kunne sikres ved en større grundproduktion af kerneenergi, selv om situationen i lande, der sikrer elforsyning uden at anvende kerneenergi, beviser, at tilstrækkelig produktion kan opnås på anden vis.

73 Dette skridt er vilkårligt og tilsidesætter det ligebehandlingsprincip, der er sikret ved chartrets artikel 20, eftersom Kommissionen ikke undersøgte forholdsmæssigheden af støtten til elproduktion fra vedvarende energikilder inden for rammerne af markedet for vedvarende energi, men inden for rammerne af det samlede elektricitetsmarked.

74 Kommissionen og Den Slovakiske Republik har anført, at dette led i det tredje anbringende må afvises, eftersom det tilsigter at rejse tvivl om bedømmelsen af de faktiske omstændigheder.

75 Hvad angår realiteten har Kommissionen, Den Tjekkiske Republik, Den Franske Republik, Ungarn, Den Slovakiske Republik og Det Forenede Kongerige gjort gældende, at dette led er ugrundet.

– Domstolens bemærkninger

76 Hvad angår Republikken Østrigs argumenter om de betragtninger i den appellerede dom, hvorefter opførelsen af Hinkley Point C med henblik på at sikre forsyningssikkerheden af elektricitet i det væsentlige alene tilsigter at begrænse nedgangen i kerneenergiens bidrag til det samlede elektricitetsbehov, som ikke kan kompenseres ved produktion fra vedvarende energikilder, skal det fastslås, at disse argumenter tilsigter at rejse tvivl om Rettens bedømmelse af de faktiske omstændigheder, og at de derfor må afvises som led i en appel, jf. den retspraksis, der er bemærket i nærværende doms præmis 68.

77 Hvad angår realiteten skal det fastslås, at Retten vedrørende de omhandlede foranstaltningers positive virkninger, som Kommissionen havde lagt til grund, i den appellerede doms præmis 405 bemærkede, at disse foranstaltninger indgik i en række energipolitiske foranstaltninger, som Det Forenede Kongerige havde truffet inden for rammerne af reformen af elmarkedet, med henblik på at garantere forsyningssikkerheden, diversificere elektricitetskilderne og reducere CO_2-emissionerne, at Det Forenede Kongerige havde brug for ny energiproduktionskapacitet, der kunne levere ca. 60 GW, at opførelsen af Hinkley Point C i lyset af den planlagte lukning af eksisterende kernekraftværker og kulkraftværker skulle begrænse nedgangen i kerneenergiens bidrag til dækningen af det samlede behov for elektricitet, og at det ifølge Kommissionen ikke ville være muligt at rette op på det fremtidige underskud i energiproduktionskapaciteten, som skyldes dels den øgede efterspørgsel, dels lukningen af eksisterende kernekraftværker og kulkraftværker, alene ved brug af vedvarende energikilder.

78 I den appellerede doms præmis 413 bemærkede Retten endvidere, at Kommissionen havde konstateret, at den intermitterende karakter af mange vedvarende teknologier ikke kunne være et velegnet alternativ til en grundlastteknologi såsom kerneenergi, at den effekt, som Hinkley Point C forventedes at levere, ville svare til 14 GW onshorevind eller 11 GW offshorevind, og at det ikke var realistisk at tilvejebringe en sådan vindproduktionskapacitet inden for den tidsramme, der var fastsat for opførelsen af Hinkley Point C.

79 I den appellerede doms præmis 507 bemærkede Retten, at den påtænkte opførelse af Hinkley Point C ifølge Kommissionens oplysninger alene tilsigtede at undgå en drastisk nedgang i kerneenergiens bidrag til dækningen af det samlede behov for elektricitet, og at beslutningen om at bevare kerneenergien i forsyningsstrukturen i lyset af Det Forenede Kongeriges ret til at fastsætte sit eget energimiks og til at bevare kerneenergien som en kilde i dette miks, jf. artikel 194, stk. 2, andet afsnit, TEUF samt Euratomtraktatens artikel 1, stk. 2, artikel 2, litra c), og artikel 192, stk. 1, ikke kan anses for åbenbart uforholdsmæssig i forhold til de omhandlede foranstaltningers positive virkninger.

80 Det fremgår af disse konstateringer og betragtninger, at Retten i modsætning til, hvad Republikken Østrig har gjort gældende, ikke undersøgte de omhandlede foranstaltningers forholdsmæssighed alene henset til formålet med at skabe ny nuklear produktionskapacitet, men henset til behovet for elforsyning i Det Forenede Kongerige, idet den med føje bemærkede, at denne stat frit kan fastsætte sammensætningen af sit energimiks.

81 Det følger heraf, at det tredje anbringendes første led delvis skal afvises, delvis skal forkastes.

De tredje anbringendes andet led

– *Parternes argumenter*

82 Republikken Østrig har, støttet af Storhertugdømmet Luxembourg, kritiseret Retten for i den appellerede doms præmis 468 ff. at have tilsidesat den omtvistede afgørelses værdi som præcedens, idet den ligesom Kommissionen vurderede de omhandlede foranstaltningers virkninger isoleret set og begrænsede undersøgelsen af forholdsmæssigheden til at alene at vedrøre den faktisk beviselige fordrejning af konkurrencevilkårene og ændring af samhandelen, som disse foranstaltninger isoleret set havde forårsaget.

83 Kommissionen, Den Tjekkiske Republik, Den Franske Republik, Ungarn, Den Slovakiske Republik og Det Forenede Kongerige har gjort gældende, at dette led er ugrundet.

– *Domstolens bemærkninger*

84 Det skal bemærkes, at i henhold til artikel 108, stk. 3, TEUF vedrører den undersøgelsesprocedure af påtænkt indførelse eller ændring af støtte, som Kommissionen har indledt i henhold til denne bestemmelse, de påtænkte foranstaltninger, som er blevet anmeldt til Kommissionen. Med hensyn til anvendelsen af artikel 107, stk. 3, litra c), TEUF påhviler det denne institution at undersøge, om den anden betingelse, som støttens forenelighed er underlagt i henhold til denne bestemmelse, er opfyldt, idet den skal undersøge, at den påtænkte støtte ikke ændrer samhandelsvilkårene på en måde, der strider mod den fælles interesse.

85 Det følger heraf, at den undersøgelse, som denne institution skal foretage, kun vedrører den påtænkte støttes virkninger under hensyn til de oplysninger, som Kommissionen kunne råde over på det tidspunkt, da den vedtog sin afgørelse (jf. i denne retning dom af 20.9.2017, Kommissionen mod Frucona Košice, C-300/16 P, EU:C:2017:706, præmis 70), og ikke kan støttes på spekulationer om præcedensværdien af den afgørelse, som den skal træffe, eller på andre overvejelser om de samlede virkninger af denne støtte og anden påtænkt støtte, som kan opstå i fremtiden.

86 Retten begik derfor ikke en retlig fejl ved at begrænse undersøgelsen af de omhandlede foranstaltningers forholdsmæssighed til alene at vedrøre den fordrejning af konkurrencevilkårene og ændring af samhandelen, som de forårsagede.

87 Det følger heraf, at det tredje anbringendes andet led er ugrundet.

Det tredje anbringendes tredje led

– *Parternes argumenter*

88 Republikken Østrig har, støttet af Storhertugdømmet Luxembourg, kritiseret Retten for i den appellerede doms præmis 470 og 499 at have forkastet medlemsstatens argument om, at de omhandlede foranstaltninger fører til en uforholdsmæssig forskelsbehandling i forhold til andre teknologier, idet den bemærkede, at Kommissionen i 403. betragtning til den anfægtede afgørelse havde anført, at differencekontrakten ikke i overdreven grad stillede andre teknologier meget ringere, da disse teknologier kunne støttes tilstrækkeligt ved brug af samme type instrument, om end det kunne være nødvendigt at tilpasse kontrakten til de forskellige teknologier. Medlemsstaten har, idet

den har bekræftet dette klagepunkt, anført, at henset til statsstøtteretten medfører forskelsbehandlingen af producenter af samme vare, som konkurrerer på samme marked, en strukturel og umådeholden fordrejning af konkurrencevilkårene.

89 Den Slovakiske Republik har gjort gældende, at dette led i det tredje anbringende skal afvises, eftersom det gentager et anbringende, der blev fremsat for Retten, det er for generelt og upræcist, idet det ikke forklarer, hvorledes den retlige fejl blev begået, og det tilsigter en fornyet bedømmelse af de faktiske omstændigheder.

90 Kommissionen, Den Tjekkiske Republik, Den Franske Republik, Ungarn, og Det Forenede Kongerige har gjort gældende, at dette led er ugrundet.

– *Domstolens bemærkninger*

91 Ifølge fast retspraksis fremgår det af artikel 256 TEUF, artikel 58, stk. 1, i statutten for Den Europæiske Unions Domstol og procesreglementets artikel 169, stk. 2, at et appelskrift præcist skal angive, hvilke elementer der anfægtes i den dom, som påstås ophævet, samt de retlige argumenter, der særligt støtter denne påstand. Dette krav er ikke opfyldt, når appelskriftet – endog uden at indeholde en argumentation, der har til formål præcist at angive den retlige fejl, den appellerede dom angiveligt er behæftet med – blot gentager de anbringender og argumenter, der allerede er blevet fremført for Retten. En sådan appel har nemlig i realiteten kun til formål at opnå, at de i stævningen for Retten fremsatte påstande pådømmes endnu en gang, hvilket ligger uden for Domstolens kompetence (dom af 26.1.2017, Villeroy & Boch mod Kommissionen, C-625/13 P, EU:C:2017:52, præmis 69 og den deri nævnte retspraksis).

92 Republikken Østrig har ved at gentage et klagepunkt, der blev fremsat for Retten, ikke forklaret grundene til, at Retten begik en retlig fejl i den appellerede doms præmis 470 og 499.

93 Følgelig må det tredje anbringendes tredje led afvises.

Det tredje anbringendes fjerde led

– *Parternes argumenter*

94 Republikken Østrig har, støttet af Storhertugdømmet Luxembourg, kritiseret Retten for i den appellerede doms præmis 515 ff. at have undladt at undersøge de omhandlede foranstaltningers forholdsmæssighed, idet den afstod fra at afveje foranstaltningernes positive og negative virkninger, herunder deres negative indvirkninger på miljøet, som Kommissionen var forpligtet til at tage hensyn til. Rettens utilstrækkelige afvejning følger navnlig af den manglende hensyntagen til omkostningerne til behandling og oplagring af nukleart affald, som er en nødvendig følge af ibrugtagningen af kernekraftværket, og, såfremt forvalteren fritages herfor, er en del af den omhandlede støtte. Det er således ikke muligt at forstå årsagerne til, at udgifterne til affaldshåndtering i denne doms præmis 355 ikke blev anset for at være omfattet af den omtvistede afgørelse, eller at forstå betragtningen i den nævnte doms præmis 359 om, at Republikken Østrig havde undladt at anlægge et søgsmål til prøvelse af en kommissionsafgørelse om overførsel af nukleart affald.

95 Kommissionen, Den Tjekkiske Republik, Den Franske Republik, Ungarn, Den Slovakiske Republik og Det Forenede Kongerige har gjort gældende, at dette led er ugrundet.

– Domstolens bemærkninger

96 I den appellerede doms præmis 505-530 undersøgte og forkastede Retten alle de argumenter, som Republikken Østrig havde fremsat med henblik på at anfægte den afvejning af de omhandlede foranstaltningers positive og negative virkninger, som Kommissionen havde foretaget i den anfægtede afgørelse. Republikken Østrigs argument om, at Retten undlod at undersøge de omhandlede foranstaltningers forholdsmæssighed, idet den afstod fra at afveje foranstaltningernes positive og negative virkninger, er således ugrundet.

97 Hvad angår argumentet for Retten om, at Kommissionen ikke havde taget tilstrækkeligt hensyn til miljøbeskyttelsesprincippet, forsigtighedsprincippet, princippet om, at forureneren betaler, og bæredygtighedsprincippet, bemærkede Retten i den appellerede doms præmis 515-517, at eftersom de omhandlede foranstaltningers specifikke formål ikke var at håndhæve disse principper, var Kommissionen ikke forpligtet til at tage hensyn hertil, da den identificerede de fordele, der var knyttet til disse foranstaltninger.

98 Retten bemærkede, at Kommissionen ved anvendelsen af artikel 107, stk. 3, litra c), TEUF skal foretage en afvejning af fordelene ved de omhandlede foranstaltninger og deres negative indvirkning på det indre marked. Den fastslog dog, at selv om miljøbeskyttelse skal integreres i udformningen og gennemførelsen af Unionens politikker, navnlig dem, der skal tjene til at oprette det indre marked, udgør den ikke som sådan en af bestanddelene i dette indre marked, der er defineret som et område uden indre grænser med fri bevægelighed for varer, personer, tjenesteydelser og kapital.

99 Den fandt derfor, at Kommissionen ved identifikationen af de omhandlede foranstaltningers negative virkninger ikke var forpligtet til at tage hensyn til, hvor vanskeligt de omhandlede foranstaltninger kan gøre det at håndhæve dette princip, hvilket ligeledes gælder for forsigtighedsprincippet, princippet om, at forureneren betaler, og bæredygtighedsprincippet, som Republikken Østrig har påberåbt sig.

100 Det skal i denne henseende bemærkes, at det krav om at bevare og forbedre miljøet, der er fastsat i bl.a. chartrets artikel 37, artikel 11 TEUF og artikel 194, stk. 1, TEUF samt i de EU-retlige regler på miljøområdet, som det fremgår af gennemgangen af det første anbringendes tredje led, skal finde anvendelse i sektoren for kerneenergi. Det følger heraf, at når Kommissionen efterprøver, om en statsstøtte til fordel for en økonomisk virksomhed i denne sektor opfylder den første af de betingelser, der er fastsat i artikel 107, stk. 3, litra c), TEUF, som er nævnt i nærværende doms præmis 19, skal den som anført i denne doms præmis 44 og 45 efterprøve, at denne virksomhed ikke tilsidesætter de EU-retlige regler på miljøområdet. Såfremt den fastslår en tilsidesættelse af disse regler, er den forpligtet til at erklære den nævnte støtte uforenelig med det indre marked uden andre former for undersøgelse.

101 Hvad angår spørgsmålet om, hvorvidt en sådan statsstøtte opfylder den anden betingelse, der er fastsat i artikel 107, stk. 3, litra c), TEUF, som ligeledes er nævnt i nærværende doms præmis 19, om, at denne støtte ikke må ændre samhandelsvilkårene på en måde, der strider mod den fælles interesse, indebærer det, at der, som Retten med føje fastslog, skal foretages en afvejning af den påtænkte støttes positive virkninger for udviklingen af den erhvervsgren, som den tilsigter at støtte, og de negative virkninger, som denne støtte kan have på det indre marked. I henhold til artikel 26, stk. 2, TEUF indebærer dette marked »et område uden indre grænser med fri bevægelighed for varer, personer, tjenesteydelser og kapital i overensstemmelse med bestemmelserne i nævnte traktat«. Dermed indebærer undersøgelsen af den betingelse, der er fastsat i artikel 107, stk. 3, litra c), TEUF, at Kommissionen tager hensyn til statsstøttens negative virkninger for konkurrencen og samhandelen mellem medlemsstaterne, men den kræver ikke, at der tages hensyn til eventuelle andre negative virkninger end disse.

102 Retten begik således ikke en retlig fejl ved at fastslå, at Kommissionen ved identifikationen af de omhandlede foranstaltningers negative virkninger ikke var forpligtet til at tage hensyn til, hvor vanskeligt de omhandlede foranstaltninger kan gøre det at håndhæve miljøbeskyttelsesprincippet, forsigtighedsprincippet, princippet om, at forureneren betaler, og bæredygtighedsprincippet, som Republikken Østrig havde påberåbt sig.

103 Retten begik således ikke nogen retlig fejl, da den i den appellerede doms præmis 520 forkastede argumentet om, at Kommissionen havde undladt at tage højde for omkostningerne til oplagring af nukleart affald, idet den henviste til konstateringen i denne doms præmis 355 om, at de støtteforanstaltninger, som Kommissionen havde erklæret forenelige i den omtvistede afgørelse, udelukkende vedrørte opførelsen og driften af et kernekraftværk og ikke en eventuel statsstøtte til dækning af omkostningerne i forbindelse med forvaltning og oplagring af dette affald. For så vidt som Det Forenede Kongerige, som Retten bemærkede i den nævnte doms præmis 359, først indrømmede en sådan statsstøtte, efter at den omtvistede afgørelse var vedtaget, fastslog Retten med føje i denne præmis, at tildelingen af denne støtte ikke kunne tages i betragtning ved undersøgelsen af den omtvistede afgørelses lovlighed.

104 Det følger heraf, at det tredje anbringendes fjerde led er ugrundet. Det tredje appelanbringende skal følgelig forkastes.

Om det fjerde anbringende

105 Med det fjerde anbringende har Republikken Østrig gjort gældende, at Retten begik en retlig fejl ved ikke at anerkende, at de omhandlede foranstaltninger udgjorde driftsstøtte, og at de følgelig var uforenelige med det indre marked.

Parternes argumenter

106 Republikken Østrig har, støttet af Storhertugdømmet Luxembourg og under henvisning til den appellerede doms præmis 612 og 613, kritiseret Retten for at have anerkendt, at driftsstøtte som den til fordel for Hinkley Point C fastsatte kunne erklæres forenelig med det indre marked, idet den fandt, at det ikke var relevant at sondre mellem investeringsstøtte og driftsstøtte. Sidstnævnte støtte er kun helt undtagelsesvis tilladt på et liberaliseret produktmarked for en begrænset periode, den bidrager ikke til udviklingen af en erhvervsgren som omhandlet i artikel 107, stk. 3, litra c), TEUF, og den fordrejer samhandelsvilkårene i den økonomiske sektor, inden for hvilken støtten tildeles til en foranstaltning, der strider mod den fælles interesse.

107 Endvidere begik Retten en retlig fejl ved at finde, at Kommissionen ikke er forpligtet til at foretage en sådan sondring uden for anvendelsesområdet for fællesskabsrammebestemmelserne for statsstøtte til miljøbeskyttelse (EFT 1994, C 72, s. 3), idet denne betragtning er i strid med ligebehandlingsprincippet.

108 Kommissionen, Den Tjekkiske Republik, Den Franske Republik, Ungarn, Republikken Polen, Den Slovakiske Republik og Det Forenede Kongerige har gjort gældende, at dette anbringende bør forkastes.

Domstolens bemærkninger

109 Det skal bemærkes, at Republikken Østrig inden for rammerne af dette anbringende kun har nævnt den appellerede doms præmis 612 og 613, hvori Retten konstaterede, at det fulgte af dom af 26. september 2002, Spanien mod Kommissionen (C-351/98, EU:C:2002:530, præmis 76 og 77), at der i de fællesskabsrammebestemmelser for statsstøtte til miljøbeskyttelse, som fandt anvendelse i den sag,

der gav anledning til denne dom, udtrykkeligt sondredes mellem henholdsvis investeringsstøtte og driftsstøtte, og at Kommissionen, som var bundet af disse rammebestemmelser, var forpligtet til at kvalificere den omhandlede støtte på grundlag af de kategorier, der var fastsat i disse rammebestemmelser, men at det ikke fremgik af denne dom, at Kommissionen var forpligtet til at benytte disse kategorier uden for anvendelsesområdet for fællesskabsrammebestemmelserne for statsstøtte til miljøbeskyttelse.

110 Disse præmisser i den appellerede dom kan imidlertid ikke forstås uafhængigt af denne doms forudgående præmis 575-609, idet disse præmisser som helhed indeholder grundene til, at Retten forkastede Republikken Østrigs anbringende om, at Kommissionen burde have kvalificeret de omhandlede foranstaltninger som »driftsstøtte, der er uforenelig med det indre marked«.

111 Dette anbringende vedrørte, som det anføres i nævnte doms præmis 575, de betragtninger i den omtvistede afgørelse, hvori Kommissionen oplyste, at foranstaltninger, der indebar driftsstøtte, i princippet var uforenelige med artikel 107, stk. 3, litra c), TEUF, men at de omhandlede foranstaltninger måtte sidestilles med investeringsstøtte, eftersom de skulle give NNBG mulighed for at forpligte sig til at investere i opførelsen af Hinkley Point C. Kommissionen forklarede bl.a., at »nettonutidsværdien af aftalekursbetalingerne set fra et finansielt modelleringssynspunkt kunne sidestilles med betaling af et fast beløb, der gav NNBG mulighed for at få dækket anlægsomkostningerne«.

112 Af disse grunde bemærkede Retten indledningsvis i den appellerede doms præmis 579 og 580, at det følger af fast retspraksis, at støtte, der har til formål at bevare status quo eller at frigøre en virksomhed for omkostninger, som den normalt skulle have båret inden for den løbende drift eller de sædvanlige aktiviteter, ikke kan betragtes som forenelig med det indre marked, eftersom den ikke kan fremme udviklingen af en erhvervsgren som omhandlet i artikel 107, stk. 3, litra c), TEUF.

113 Herefter fastslog Retten i den appellerede doms præmis 581-583, at Kommissionen ikke havde rejst tvivl om denne, men at den havde fundet, at den ikke fandt anvendelse på de omhandlede foranstaltninger, hvilket skyldtes projektets karakteristika og den omstændighed, at disse foranstaltninger skulle give NNBG mulighed for at forpligte sig til at investere i opførelsen af Hinkley Point C. Retten fandt, at denne tilgang ikke var forkert, idet intet var til hinder for, at en støtteforanstaltning, som opfyldte kravene i artikel 107, stk. 3, TEUF, erklæres forenelig med det indre marked i medfør af denne bestemmelse, uanset om den skal kvalificeres som »investeringsstøtte« eller »driftsstøtte«.

114 Endelig fastslog Retten i den appellerede doms præmis 584 og 585 bl.a., at de omhandlede foranstaltninger ikke kan betragtes som støtte, der alene har til formål at bevare status quo, eller som støtte, der alene har til formål at begrænse de løbende og normale driftsomkostninger, som en virksomhed under alle omstændigheder skulle have afholdt i forbindelse med sine sædvanlige aktiviteter, idet den bemærkede, at der uden denne støtte ikke ville være blevet foretaget investeringer i ny nuklear produktionskapacitet i rette tid, og at støtten havde tilskyndelsesvirkning ved at begrænse investeringsrisiciene, således at investeringerne blev rentable.

115 Nærmere bestemt forkastede Retten Republikken Østrigs argumenter om differencekontrakten, idet den i den appellerede doms præmis 589 navnlig fastslog, at der var tale om et risikoafdækningsinstrument i form af en prisstabilisator, der skaber indtægtssikkerhed og -stabilitet, som således er tilskyndende for investeringer ved at garantere et bestemt og stabilt prisniveau.

116 I denne doms præmis 593 bemærkede Retten, at den aftalekurs, som Kommissionen havde godkendt, tog hensyn til såvel omkostningerne til opførelsen af Hinkley Point C som driftsomkostningerne for denne enhed, eftersom »[d]isse omkostninger påvirker […] projektets rentabilitet og [derfor har] en betydning for det beløb, som aftalekursen skal nå for at afstedkomme en beslutning om investering i ny nuklear produktionskapacitet«.

117 Retten fastslog ligeledes i den nævnte doms præmis 594, at den omstændighed, at aftalekursen kan revideres efter 15 og 25 år, og at der herved tages hensyn til aspekter vedrørende driftsomkostninger, ikke kunne rejse tvivl om forbindelsen mellem de omhandlede foranstaltninger og skabelsen af ny nuklear produktionskapacitet, eftersom muligheden for sådanne revisioner, i betragtning af at de driftsomkostninger, som aftalekursen er beregnet ud fra, skal anslås på forhånd, og at Hinkley Point C vil få en meget lang driftslevetid, således skal afbøde de langsigtede omkostningsrisici for begge parter med henblik på at hæve eller sænke den aftalekurs, der garanteres af differencekontrakten.

118 Ved navnlig af disse grunde at forkaste det for Retten fremsatte anbringende om, at Kommissionen burde have kvalificeret de omhandlede foranstaltninger som driftsstøtte, der er uforenelig med det indre marked, begik Retten ikke en retlig fejl.

119 For det første bemærkede Retten nemlig med føje, at driftsstøtte principielt ikke kan opfylde kravene for anvendelse af artikel 107, stk. 3, litra c), TEUF, eftersom en sådan støtte, idet den alene opretholder en eksisterende situation og sænker de løbende og normale driftsomkostninger, som en virksomhed under alle omstændigheder skulle have afholdt i forbindelse med sine sædvanlige aktiviteter, ikke kan anses for at skulle fremme udviklingen af en erhvervsgren og kan ændre samhandelsvilkårene på en måde, der strider mod den fælles interesse (jf. i denne retning dom af 6.11.1990, Italien mod Kommissionen, C-86/89, EU:C:1990:373, præmis 18, af 5.10.2000, Tyskland mod Kommissionen, C-288/96, EU:C:2000:537, præmis 88-91, og af 21.7.2011, Freistaat Sachsen og Land Sachsen-Anhalt mod Kommissionen, C-459/10 P, ikke trykt i Sml., EU:C:2011:515, præmis 33-36).

120 For det andet foretog Retten, idet den i det væsentlige fastslog, at Kommissionen ikke havde begået en fejl ved at konstatere, at de omhandlede foranstaltninger gav NNBG mulighed for at forpligte sig til at opføre Hinkley Point C, og at skabelsen af ny nuklear produktionskapacitet ikke kunne gennemføres uden disse foranstaltninger, en behørig efterprøvelse af, at samtlige disse foranstaltninger kunne fremme udviklingen af en erhvervsgren og ikke ændrede samhandelsvilkårene på en måde, der strider mod den fælles interesse.

121 For det tredje var Retten med henblik på at foretage en sådan efterprøvelse ikke forpligtet til formelt at kvalificere de omhandlede foranstaltninger som »investeringsstøtte« eller »driftsstøtte«, hvilket den ville have været for at vurdere Kommissionens undersøgelse af foreneligheden for en støtte, hvorpå fællesskabsrammebestemmelserne for statsstøtte til miljøbeskyttelse fandt anvendelse. Det fremgår således af den appellerede doms præmisser, at Kommissionen havde fundet, at de omhandlede foranstaltninger skulle anses for at svare til investeringsstøtte, og at Retten tiltrådte denne vurdering.

122 Det følger heraf, at det fjerde anbringende er ugrundet og skal forkastes.

Om det femte anbringende

123 Med det femte anbringende har Republikken Østrig gjort gældende, at Retten begik en retlig fejl ved dels at definere støtteelementerne utilstrækkeligt, dels at undlade at fastslå en tilsidesættelse af Kommissionens meddelelse om anvendelsen af EF-traktatens artikel 87 og 88 på statsstøtte i form af garantier (EUT 2008, C 155, s. 10, herefter »garantimeddelelsen«).

Det femte anbringendes første led

– Parternes argumenter

124 Republikken Østrig har, støttet af Storhertugdømmet Luxembourg, kritiseret Retten for at have defineret støtteelementerne utilstrækkeligt. Denne medlemsstat har under henvisning til den appellerede doms præmis 251 ff. gjort gældende, at den i modsætning til, hvad Retten fandt, ikke

gjorde gældende, at de omhandlede foranstaltninger ikke kunne opgøres præcist, men at støtteelementerne i strid med en lang række retningslinjer og forordninger på statsstøtteområdet blev fastlagt utilstrækkeligt, som den havde anført i stævningen for Retten.

125 Det er således ikke muligt at forstå, hvorfor disse forordninger og retningslinjer ikke fandt anvendelse i det foreliggende tilfælde, henset til ligebehandlingsprincippet og princippet om forbud mod forskelsbehandling. Denne manglende fastlæggelse er til hinder for en korrekt vurdering af støttens forholdsmæssighed og gør det, eftersom det oprindelige budget ikke kan fastsættes, heller ikke muligt, såfremt budgettet stiger, at overholde forpligtelsen til at foretage en ny anmeldelse i overensstemmelse med artikel 1, litra c), i Rådets forordning (EU) 2015/1589 af 13. juli 2015 om fastlæggelse af regler for anvendelsen af artikel 108 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde (EUT 2015, L 248, s. 9), sammenholdt med artikel 4, stk. 1, i Kommissionens forordning (EF) nr. 794/2004 af 21. april 2004 om gennemførelse af Rådets forordning (EF) nr. 659/1999 om fastlæggelse af regler for anvendelsen af EF-traktatens artikel 93 (EUT 2004, L 140, s. 1), hvorefter en stigning i det oprindelige budget, som Kommissionen har godkendt, på op til 20% ikke medfører en ændring i støtten. Rettens konklusion i den appellerede doms præmis 361, hvorefter den eventuelle tildeling af yderligere statsstøtte ikke er genstand for den omtvistede afgørelse, er således urigtig.

126 Republikken Østrig har endvidere gjort gældende, at det forhold, at omkostningerne til behandling og oplagring af nukleart affald ikke kunne fastsættes, og støtteforanstaltningen i tilfælde af tidlig nedlukning af kernekraftværket Hinkley Point viser, at støtteelementerne ikke var fastlagt. Hvad angår støtteforanstaltningen i tilfælde af tidlig nedlukning bekræfter den appellerede doms præmis 279, at Kommissionen ikke var bekendt med de præcise vilkår for kompensationsmekanismen, da den omtvistede afgørelse blev vedtaget, og at denne institution således ikke havde oplysninger, som bekræftede, at overkompensation var umulig, hvilken overkompensation aldrig kunne udelukkes. Denne grund burde i sig selv have ført til afvisning af de omhandlede foranstaltninger.

127 Kommissionen har gjort gældende, at Republikken Østrigs argument om, at forskellige forordninger og retningslinjer finder anvendelse, skal afvises, idet denne medlemsstat ikke har givet den mindste antydning af arten af den retlige fejl, som er blevet begået. Ifølge Kommissionen må de øvrige argumenter også afvises, eftersom de ikke var blevet fremført for Retten. Den Slovakiske Republik har ligeledes gjort gældende, at disse argumenter må afvises, både fordi de gentager argumenter, der blev fremført for Retten, og fordi de er for generelle og upræcise.

128 Kommissionen, Den Franske Republik, Ungarn og Det Forenede Kongerige har gjort gældende, at dette led i det femte anbringende under alle omstændigheder er ugrundet.

– Domstolens bemærkninger

129 Det skal indledningsvis bemærkes, at Republikken Østrig i punkt 113 i stævningen for Retten anførte, at »[n]år støtteelementet ikke er fastlagt tilstrækkeligt, er det endelig ikke alene de forskellige støtteforanstaltningers størrelse, men ligeledes størrelsen af bruttosubventionsækvivalenten for al støtte, der forbliver usikker«, hvorfor det umiddelbart var umuligt for Kommissionen at efterprøve de omhandlede foranstaltningers forenelighed med det indre marked. Det ses følgelig ikke, at Retten foretog en urigtig gengivelse af Republikken Østrigs argument, da den i den appellerede doms præmis 247 bemærkede, at denne medlemsstat i det væsentlige anførte, at Kommissionen først kunne have taget stilling til, om de omhandlede foranstaltninger var forenelige med det indre marked i medfør af artikel 107, stk. 3, litra c), TEUF, efter at den havde angivet det nøjagtige beløb af disse foranstaltningers subventionsækvivalent.

130 Republikken Østrigs argument om, at den utilstrækkelige fastlæggelse af støtten udgør en tilsidesættelse af »en lang række retningslinjer og forordninger«, som allerede var fremført i stævningen for Retten, skal herefter afvises af de i nærværende doms præmis 91 anførte grunde. I

appelskriftet henvises nemlig til en argumentation fremført herom for Retten, og de retlige fejl, som angiveligt er blevet begået, identificeres ikke præcist. Det samme gælder for argumentet om, at det er umuligt at foretage en korrekt vurdering af en støttes forholdsmæssighed, hvis støttens elementer ikke er blevet fastlagt tilstrækkeligt, for så vidt som de kritiserede elementer i den appellerede dom ikke er anført præcist.

131 Republikken Østrigs argument om en ændring i eksisterende støtte, som er udledt af artikel 1, litra c), i forordning 2015/1589, sammenholdt med artikel 4, stk. 1, i forordning nr. 794/2004, skal ligeledes afvises, eftersom dette argument ikke er blevet fremført for Retten (jf. i denne retning dom af 19.7.2012, Alliance One International og Standard Commercial Tobacco mod Kommissionen, C-628/10 P og C-14/11 P, EU:C:2012:479, præmis 111, og af 28.7.2016, Tomana m.fl. mod Rådet og Kommissionen, C-330/15 P, ikke trykt i Sml., EU:C:2016:601, præmis 33).

132 Endvidere har Republikken Østrig ikke i sit appelskrift kritiseret den appellerede doms præmis 266, hvori Retten bemærkede, at Kommissionens godkendelse kun gjaldt for projektet, således som det var blevet anmeldt til denne, og at enhver senere ændring, som kan påvirke vurderingen af støtteforanstaltningernes forenelighed med det indre marked, skulle anmeldes på ny.

133 Republikken Østrig har i denne sammenhæng sigtet til den appellerede doms præmis 361, hvori Retten begrundede, at den forkastede medlemsstatens argument om, at det er muligt, at der i fremtiden vil blive tildelt yderligere støtte til Hinkley Point C i form af en statsgaranti. Af en tilsvarende grund som den i nærværende doms præmis 103 anførte begik Retten imidlertid ikke en retlig fejl ved at bemærke, at dette argument ikke kunne rejse tvivl om den omtvistede afgørelses lovlighed og følgelig ikke kunne tages i betragtning under det søgsmål, som verserede for den, hvis eneste genstand var påstanden om annullation af denne afgørelse om de omhandlede foranstaltninger.

134 Som fastslået i nævnte præmis 103 begik Retten heller ikke en retlig fejl, da den forkastede argumentet om, at omkostningerne til behandling og oplagring af nukleart affald ikke kunne opgøres, idet den i den appellerede doms præmis 355 bemærkede, at de støtteforanstaltninger, som Kommissionen havde erklæret forenelige, udelukkende vedrører differencekontrakten, aftalen med ministeriet og lånegarantien, og at den omtvistede afgørelse ikke vedrører Det Forenede Kongeriges eventuelle statsstøtte til dækning af udgifter vedrørende forvaltning og oplagring af dette affald.

135 Hvad endelig angår argumentet om en støtteforanstaltning i tilfælde af tidlig nedlukning af kernekraftværket Hinkley Point og en eventuel overkompensation har Republikken Østrig ikke godtgjort, at Retten begik en retlig fejl, da den i den appellerede doms præmis 279, efter at den anerkendte, at Kommissionen ikke var bekendt med de præcise vilkår for kompensationsmekanismen, da den omtvistede afgørelse blev vedtaget, bemærkede, at Kommissionen heri blot godkendte det projekt, som Det Forenede Kongerige havde anmeldt, og at der, såfremt Det Forenede Kongerige efter denne afgørelse beslutter at udbetale en kompensation, som er større end det beløb, der er nødvendigt for at kompensere for ejendomsberøvelse, er tale om en fordel, som ikke er omfattet af den nævnte afgørelse, og som derfor bør anmeldes til Kommissionen.

136 Det følger heraf, at det femte anbringendes første led delvis skal afvises, delvis skal forkastes.

Det femte anbringendes andet led

– Parternes argumenter

137 Republikken Østrig har, støttet af Storhertugdømmet Luxembourg, kritiseret Retten for i den appellerede doms præmis 309 ikke at have behandlet spørgsmålet om, hvorvidt Kommissionen skulle anvende garantimeddelelsen, idet den blot antydede, at kriterierne i denne meddelelse under alle omstændigheder var blevet overholdt.

138 Garantimeddelelsens afsnit 4.2 pålægger under alle omstændigheder, at støtteelementet i den stillede garanti beregnes, dvs. den fordel, som den begunstigede herved er blevet indrømmet. Rettens bedømmelse i den appellerede doms præmis 300 om, at lånegarantien var undergivet normale markedsvilkår, er således uforståelig. Retten fraveg retspraksis vedrørende den indrømmede fordel som omhandlet i artikel 107, stk. 1, TEUF.

139 Republikken Østrig har ligeledes henvist til garantimeddelelsens afsnit 3.2 og 4.1, hvorefter Kommissionen, når der findes en individuel garanti, skal efterprøve, at låntageren ikke er en kriseramt virksomhed som omhandlet i Fællesskabets rammebestemmelser for statsstøtte til redning og omstrukturering af kriseramte virksomheder (EUT 2004, C 244, s. 2, herefter »rammebestemmelserne for kriseramte virksomheder«). Eftersom betingelserne for at være i overensstemmelse med disse retningslinjer ikke er opfyldt i det foreliggende tilfælde, kunne Kommissionen ikke have erklæret lånegarantien forenelig med det indre marked. I stedet for at bemærke denne fejl vendte Retten i den appellerede doms præmis 338 bevisbyrden, idet den bemærkede, at Republikken Østrig og Storhertugdømmet Luxembourg ikke havde forklaret, i hvilket omfang EDF var kriseramt.

140 Ud over fastsættelse af støtteelementet foreskriver garantimeddelelsen i afsnit 4.1.b, at en offentlig garanti skal være fastsat til et bestemt maksimumsbeløb og være tidsbegrænset. Den appellerede dom er ligeledes behæftet med en retlig fejl i denne henseende.

141 Kommissionen har gjort gældende, at dette led må afvises, eftersom det ikke er muligt at forstå, hvordan Retten begik de retlige fejl, som kan føre til ophævelse af den appellerede dom.

142 Kommissionen, Den Franske Republik, Ungarn, Den Slovakiske Republik og Det Forenede Kongerige har under alle omstændigheder gjort gældende, at dette led er ugrundet.

– Domstolens bemærkninger

143 Det skal bemærkes, at retten i den appellerede doms præmis 309 anførte, at »[u]anset om Kommissionen i det foreliggende tilfælde var forpligtet til at tage hensyn til kriterierne i garantimeddelelsen, kan de argumenter, der er fremført af Storhertugdømmet Luxembourg og Republikken Østrig, af følgende grunde ikke tiltrædes«. Disse grunde er anført i den appellerede doms præmis 310-349, hvori Retten punkt for punkt besvarede alle argumenter, som var fremført for at godtgøre, at Kommissionen ikke havde overholdt denne meddelelse.

144 Af disse præmisser vedrører appellen kun denne doms præmis 338, hvori Retten bemærkede, at de beviser, som Republikken Østrig og Storhertugdømmet Luxembourg havde fremlagt, ikke kunne godtgøre, at EDF var kriseramt som omhandlet i punkt 9 i rammebestemmelserne for kriseramte virksomheder, og at disse medlemsstaters argument om, at Kommissionen, fordi EDF var en kriseramt virksomhed, burde have fastslået, at støtteelementet i lånegarantien var lige så højt som det beløb, der faktisk blev dækket af denne garanti.

145 Det ses således, at Republikken Østrigs første argument om, at Retten ikke havde behandlet spørgsmålet om, hvorvidt Kommissionen skulle anvende garantimeddelelsen, er ugrundet, idet Retten ikke desto mindre undersøgte alle argumenterne om en tilsidesættelse af denne meddelelse, og dens svar på disse argumenter er, med undtagelse af svarene i den appellerede doms præmis 338, ikke blevet kritiseret.

146 I den appellerede doms præmis 300, som er omfattet af Republikken Østrigs andet argument, forkastede Retten denne medlemsstats argument om, at Kommissionen havde begået en fejl, idet den tog hensyn til virkningerne af differencekontrakten og aftalen med ministeriet, da den vurderede sandsynligheden for, at projektet slog fejl, med henblik på at fastlægge et passende lånegarantigebyr. Den bemærkede i det væsentlige, at intet var til hinder for at tage hensyn til disse virkninger, eftersom

de omhandlede foranstaltninger dannede en helhed, og virkningerne heraf, herunder den faste indtægt, der garanteres af differencekontrakten, var forhold, som var relevante for analysen af sandsynligheden for, at projektet slog fejl.

147 Det skal fastslås, at dette argument er støttet på en urigtig udlægning af den appellerede dom, idet denne doms præmis 300 ikke nævner, at lånegarantien på trods af differencekontrakten og aftalen med ministeriet var underlagt normale markedsvilkår.

148 Hvad angår Republikken Østrigs tredje argument om, at Retten undlod at konstatere, at Kommissionen havde begået en retlig fejl, henset til garantimeddelelsen, som pålægger at undersøge, at låntageren ikke er en kriseramt virksomhed som omhandlet i rammebestemmelserne for kriseramte virksomheder, og i denne henseende vendte bevisbyrden i den appellerede doms præmis 338, skal det bemærkes, at de dele af denne meddelelse, som denne medlemsstat har støttet sig på, for det første ikke vedrører vurderingen af en støttes forenelighed med det indre marked, men eksistensen af statsstøtte.

149 For det andet afsluttede denne doms præmis 338, der er den eneste, som Republikken Østrig har anført til støtte for dette argument, blot den undersøgelse, der er foretaget i denne doms præmis 323-337 af Republikken Østrigs og Storhertugdømmet Luxembourgs argumenter om, at de beviser, som de for første gang fremlagde under sagens behandling for Retten, godtgør, at EDF var kriseramt. Retten vendte således ikke bevisbyrden, som Republikken Østrig har gjort gældende, da den efter en undersøgelse heraf konkluderede, at disse beviser ikke kunne godtgøre, at EDF var kriseramt som omhandlet i punkt 9 i rammebestemmelserne for kriseramte virksomheder. Dette argument er derfor ugrundet.

150 Hvad angår Republikken Østrigs sidste argument om, at en offentlig garanti skal være fastsat til et bestemt maksimumsbeløb og være tidsbegrænset, skal det bemærkes, at argumentet må afvises, jf. den retspraksis, der er nævnt i nærværende doms præmis 91, for så vidt som de kritiserede forhold ved den dom, der påstås ophævet, ikke anføres præcist.

151 Det følger heraf, at det femte anbringendes andet led delvis skal afvises, delvis skal forkastes. Følgelig må det femte appelanbringende forkastes.

152 På baggrund af ovenstående betragtninger skal appellen forkastes.

Sagsomkostninger

153 I henhold til artikel 138, stk. 1, i Domstolens procesreglement, der i medfør af samme reglements artikel 184, stk. 1, finder anvendelse i appelsager, pålægges det den tabende part at betale sagsomkostningerne, hvis der er nedlagt påstand herom.

154 Da Kommissionen har nedlagt påstand om, at Republikken Østrig pålægges at betale sagsomkostningerne, og denne stat har tabt sagen, bør det pålægges denne at bære sine egne omkostninger i forbindelse med appellen og at betale de omkostninger, som Kommissionen har afholdt.

155 Procesreglementets artikel 140, stk. 1, der i medfør af dets artikel 184, stk. 1, finder anvendelse i appelsager, fastsætter, at medlemsstater og institutioner, der er indtrådt i en sag, bærer deres egne omkostninger. Den Tjekkiske Republik, Den Franske Republik, Storhertugdømmet Luxembourg, Ungarn, Republikken Polen, Den Slovakiske Republik og Det Forenede Kongerige bærer følgelig deres egne omkostninger.

På grundlag af disse præmisser udtaler og bestemmer Domstolen (Store Afdeling):

1) **Appellen forkastes.**

2) **Republikken Østrig bærer sine egne omkostninger og betaler Europa-Kommissionens omkostninger.**

3) **Den Tjekkiske Republik, Den Franske Republik, Storhertugdømmet Luxembourg, Ungarn, Republikken Polen, Den Slovakiske Republik samt Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland bærer hver deres egne omkostninger.**

Underskrifter